

[Fuglsang]

Nu vil jeg gerne sige, at dette med at foretage blokader, sådan som det var tilfældet her, jo ikke er noget enestående. Det er noget, som rundt omkring i verden forekommer, også udført af, hvad vi kalder selvstændige næringsdrivende. Jeg tænker på, hvordan man i årevis har kunnet læse om, hvordan bønderne ude omkring i Europa blokerede indkørselvejene til byerne, for øvrigt også i protest mod fællesmarkedets politik på deres område.

Jeg mener, at inden vi bliver enige om alt for megen fordømmelse, så må vi dog se på fiskernes situation. Det er en situation, de er kommet i uden egen skyld, en situation, hvor de temmelig bogstaveligt over hals og hoved har fået deres hidtidige eksistensgrundlag væltet over ende, og, hvad der vel næsten er værre, uden at nogen har kunnet eller villet fortælle dem, hvad de skulle disponere ud fra, hvordan deres fremtid ville være. De har været nødt til at gøre dette for simpelt hen at gøre opmærksom på deres eksistens og på deres problemer, men man må vel på den anden side også tilføje, at deres indsats næppe har været helt forgæves. Allerede i dag ligger der jo et par forslag sådan til en mere kortsigtet løsning på nogle af problemerne, som næppe var kommet i samme tempo, hvis fiskerne ikke selv havde rejst problemerne.

Hvis man skal se på dansk fiskeri på længere sigt – og det er nok det, spørgsmålet går på – så må man sige, at det ikke var et meget oplysende svar, vi fik fra statsministerens side. Det er simpelt hen, fordi han ikke var i stand til at give det, fordi regeringen såvel som de partier, som er ansvarlige for Danmarks tilslutning til fællesmarkedet, derved har fraskrevet sig ret til selv at bestemme over vores fiskeripolitik. Og hvad angår internationale forhandlinger – for det er jo rigtigt, at sådan som verden ser ud i dag, er vi simpelt hen nødt til at forhandle med andre, også med hensyn til fiskeripolitik – har man jo ved tilslutning til fællesmarkedet i meget, meget vidt omfang afskrevet vore muligheder for selv at forhandle med vore naboer, men har overladt det til andre og andres organer med helt andre interesser, end vi har her i Danmark. Blandt dem, som har været med til at støtte Danmarks tilslutning til fællesmarkedet, og som bekender sig til det, er jo også fremskridtpartiet. Det er den ene side af sagen.

En anden side af sagen er den, at selv om man, hvad der i og for sig kan være meget rimeligt, stiller spørgsmål til statsministeren, så fritager det jo ikke et parti, som gerne vil tages alvorligt, og slet ikke når det i hvert fald talmæssigt er et så stærkt parti som fremskridtpartiet, for i hvert tilfælde at antyde et eller andet alternativ. Hvad fællesmarkedet angår, så er det jo ikke nok at skælde ud over følgerne af dette medlemskab. Det var rart at vide, hvilke konsekvenser man i givet fald er villig til at tage af den skadelige politik, som man påviser, fra fællesmarkedets side.

Så er der denne omtalte kvotering og begrænsning af fiskefangsten. Hvad den angår, så forsøger man at begrunde sin modstand mod kvoteringen med en række mere eller mindre hypotetiske forklaringer, men alligevel står der nogle kendsgerninger tilbage. Der står for det første den kendsgerning, at verdens fiskefangst, også fiskefangsten i de områder, hvor Danmark driver fiskeri, i løbet af ganske få år har gennemgået en næsten eksplosiv udvikling, og vi finder samtidig en udvikling, hvor teknik og videnskab udvikler fangstmuligheder og fangstredskaber, som vi aldrig nogen sinde har kendt. Det gør det simpelt hen nødvendigt, uanset hvilke hypoteser man ellers diskuterer op med, at man tager denne udvikling med i betragtning.

Jeg finder det absolut ikke rigtigt, at man her ligesom forsøger at opstille modsætninger mellem videnskab og praksis, mellem biologerne og de praktiske fiskere. For mig at se må de to parter, hvis det virkelig skal være frugtbar, hver for sig erkende den andens betydning og rolle; de må arbejde sammen. Man kan vel bare her i Danmark henviser til udviklingen af dansk landbrug, som jo netop i høj grad skyldes et nyttigt samvirke mellem forskning og praksis, mellem videnskabsmænd og praktiske landmænd. Vi mener, at biologerne, i stedet for at blive skældt ud, faktisk skal have de bedst mulige arbejdsbetingelser; og at de på deres side med nytte bør have så gode forbindelser med de praktiske fiskere som overhovedet muligt.

Med hensyn til udviklingen blev det – og det er vel det, som er fremskridtpartiets fiskeripolitik – sagt, at de fiskere, der fisker bedst og mest effektivt, må fiske, og de andre må søge over i andre erhverv. Det lyder må-